

[Formanden]

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til industriministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 75:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. (Retskrav på erstatning).

(Fremsat 14/11 84. Første behandling 22/11 84. Betænkning 9/5 85).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, og § 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 113:

Forslag til lov om ændring af ophavsretsloven.

(Fremsat 13/12 84. Første behandling 16/1 85. Betænkning 10/5 85).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 9 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 114:

Forslag til lov om ændring af fotografiloven.

(Fremsat 13/12 84. Første behandling 16/1 85. Betænkning 10/5 85).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Qvist Jørgensen (S):

Der har været ret megen diskussion om, hvorvidt det har været det rette tidspunkt at tage hele spørgsmålet om ændring af opretshavsloven og for så vidt også fotografiloven op, men det bliver altså i denne samling, uanset at der kunne fremføres mange synspunkter for og imod. Det mest omdiskuterede og mest følelsesladede i lovforslagene er den foreslåede § 22 a i L 113, dvs. hele debatten om tvangs- eller aftalelicens.

Vi har også megen sympati for den vedholdende interesse i at undgå en stor centralisering i forhandlingerne i henhold til den nævnte paragraf, ligesom vi har stærke principielle betænkeligheder ved tvangslicens i al almindelighed, men vi synes, vi ser så store praktiske vanskeligheder ved anvendelsen af den decentraliserede model, at socialdemokratiet må stemme for vedtagelsen af § 22 a. Vi har her også lagt stor vægt på, at tendenserne i en del europæiske lande går i retning af et skift til mere centrale modeller.

Jeg synes også, jeg må fremhæve nødvendigheden af, at der sker en sektionsopdeling, således som vi kender det eksemplvis inden for Copy-Dan-området.

[Qvist Jørgensen]

Ligeledes er det vigtigt, at kunstnerne i videst muligt omfang opnår størst mulig repræsentation i disse forskellige sektioner og i den paraplyorganisation, der må opstå på den baggrund, og så er det i øvrigt meget vigtigt for os, at mest muligt af det afkast, der fremkommer, går til ophavsretshaverne og mindst muligt til administrationen heraf.

Vi har naturligvis studeret SFs ændringsforslag til § 22 a ganske nøje og har fået den opfattelse, at SF ikke helt tager hensyn til de, indrømmer jeg meget gerne, noget diffuse meldinger, vi har fået fra udlandet . . .

Formanden:

Må jeg bede om absolut ro i salen. Der er tilsyneladende visse problemer med højtalerne, men vi søger at udbedre dem med det samme.

Qvist Jørgensen (S):

. . . og det er især meldinger, der går ud på, at man i hvert fald i nogle lande er gået i gang med at nærme sig tvangslicensordningen.

Selve ordet tvangslicens giver i øvrigt flere ubehagelige associationer, end begrebet vel egentlig kan bære. Mon man kunne finde et andet ord?

Vi er i øvrigt særdeles enige i, at det er forunderligt, at man i ministeriet ikke mener, det er muligt at få oprettet en fælles forhandlingsinstitution for brugerne. Det er en af de ting, der meget vel kan komme op i forbindelse med lovrevisjonen, som vi forventer senest i 1988. Vi er godt tilfredse med, at der tegner sig et massivt flertal for denne revisionsbestemmelse.

Der er opstået nogle situationer omkring vores forslag om forbedring af § 18, stk. 2. Jeg forstår, at vi skal have samråd om det i eftermiddag, og så må vi jo se, hvordan det kan udvikle sig her mellem anden- og tredjebehandlingen.

Vi fastholder, at § 47 a må fjernes fra lovforslaget. Vi mener, det er en overflødig tilføjelse, som meget let kan komme til at favorisere den traditionelt stærkeste gruppe på den ene side af forhandlingsbordet. Jeg håber, at det sidste par dages samtaler blandt de borgerlige ordførere medfører, at vi kan samles om at fjerne § 47 a.

De to ændringsforslag, kulturministeren stiller, om præciseringen af institutionernes afgiftsforhold og om den særlige ordning vedrørende Færøerne og Grønland, kan vi tilslutte os.

Jeg vil undlade at kommentere fremskridtspartiets skriftlige bemærkninger til forslagene. Nogle må foretage de rette ting med de skiftende flertal, der synes at tegne sig.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg beklager, at jeg havde lidt vanskeligt ved at høre første del af den første ordførers indlæg, så det har jeg svært ved at kommentere.

Jeg skal udtale mig om ændringsforslagene til lovforslag nr. L 113 og sige, at vi finder, at ændringen af § 18, stk. 2, er rimelig. Jeg forstår, at der skal være samråd, og det er vi naturligvis villige til at høre på. Men jeg mener, det er en rigtig ændring, der foretages her.

Præciseringen i ændringsforslag nr. 2 kan vi også stemme for. Det er rigtigt udtrykkeligt at skrive, at man ikke, hvis man er tilsluttet hybridnettet, får undtagelser fra nedtagningen, og det er vi altså enige med flertallet i udvalget i.

Vi mener også, det er rimeligt, således som lovforslaget er formuleret, at man må tilsluttes en fællesorganisation for at kunne få forhandlingsret. Ganske vist er jeg enig med socialdemokratiets ordfører i, at »tvangslicens« måske ikke er det allerbedste udtryk, og jeg vil da også gerne forhandle om at finde en bedre og mere hyggelig formulering, men det, begrebet rummer, er vi enige i, og det vil vi stemme for.

I øvrigt er det jo en ny lovgivning, og der sker meget på dette felt. Jeg mener, at revisionsbestemmelsen er rimelig, og den vil vi også stemme for.

De øvrige ændringsforslag, bortset fra nr. 8, kan vi ikke gå ind for.

Bente Nielsen (V):

Jeg skal ikke kommentere de enkelte ændringsforslag, det har fru Annelise Gotfredsen gjort ganske udmærket, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig de bemærkninger, hun er kommet med.

[Bente Nielsen]

Jeg vil godt understrege, at jeg på venstres vegne allerede ved førstebehandlingen udtrykte nogle reservationer og betænkeligheder ved tvangslicensordningen som foreslået i § 22 a. Disse betænkeligheder gælder for så vidt stadig væk. Vi har været igennem et meget grundigt og stort udvalgsarbejde, og vi har gennemgået de tilsvarende ordninger i andre europæiske lande. Det har faktisk vist sig, at de lande, der har forsøgt sig med aftaleordninger, har fået store problemer med disse ordninger.

Under indtryk af de oplysninger, vi har fået i udvalget, finder vi, det er svært at finde en anden måde end den af kulturministeren foreslåede. Men vi er glade for, at der er blevet foreslået en revisionsbestemmelse. Vi kan, når vi har et erfaringsgrundlag, tage loven op og se, om det kan gøres på andre måder, hvis vi ikke finder, at det, vi vedtager nu, er tilfredsstillende.

Ingerlise Koefoed (SF):

I fortsættelse af noget af det, fru Bente Nielsen sagde heroppe, vil jeg starte med at beklage, at det ikke var muligt at få udvalget til i fællesskab i betænkningen at skrive, at man principielt er imod tvangslicenser, for man ønsker først og fremmest aftalelicenser. Det var ikke muligt, men det mener jeg burde have stået der; det burde være noget, vi alle sammen kunne være gået ind for. Det var ønsket af de organisationer, der i øvrigt tilsluttede sig lovforslaget, at vi i udvalget kom med denne principielle bemærkning.

Der tales så meget heroppefra om tvangslicens, og man skylder vel nok retfærdigheden at sige, at § 22 a i forslaget ikke behøver at ende i tvangslicens, fordi der jo i første omgang åbnes mulighed for, at det fælles forhandlingsnævnen kan lave aftaler med kabel-TV, men man ved sandsynligvis godt, at de aftaler hurtigt vil bryde sammen, og så bliver der tale om tvangslicens. Det synes jeg altså at man – for nu ikke at fordreje hele debatten fuldstændig – skal bemærke.

Om de enkelte ændringsforslag vil jeg sige, at jeg synes, det havde været rimeligt, om vi i udvalget – i betragtning af, at der ikke findes nogen danske erfaringer på dette område – havde ladet muligheden stå åben for at lade de organisationer, der ønsker at forhandle selv, forsøge. Vores ændringsforslag under

nr. 3 går ud på, at man skal give organisationerne den mulighed. Da vi godt ved, at vi kan komme ud for nogle vanskeligheder, bl.a. fordi ministeren ikke har villet opfordre brugerne til også at organisere sig i en eller anden fællesorganisation, havde vi indbygget en revisionsparagraf i forslaget, der gik ud på, at § 22 a skulle optages til revision i løbet af 3 år. Så kunne man se, om det var gået, og var det ikke gået, kunne man have forsøgt sig på den anden måde, man ønsker her. Jeg beklager meget, at man i dansk lovgivning ikke giver mulighed for frie forhandlinger for enkelte organisationer, før man siger: vi kan kun forhandle med en sammenslutning af organisationer, som sandsynligvis på et eller andet tidspunkt også vil blive henvist til en tvangslicensordning.

Med hensyn til ændringsforslaget om § 47 a synes jeg, det er fint, at der er flertal for det forslag. Jeg mener, at der med hensyn til fordelingen af afgifter mellem producenter og ophavsmænd må foreligge nogle aftaler, og det er der jo åbnet mulighed for ved, at man stryger § 47 a.

Endelig vil jeg sige om det første ændringsforslag, om § 18, stk. 2, som oprindeligt kom fra socialdemokratiet, og som udvalget har tilsluttet sig, at jeg vil bede om at få sagen tilbage i udvalget, for at vi kan tale om dette ændringsforslag.

Sagen er nemlig den, at SF i 1981, tror jeg det var, stillede et forslag, der mindede om dette ændringsforslag. Det gik ud på, at man skulle stryge ordet »invaliditet« i § 18. Forslaget blev stillet for at sikre, at ikke alene blinde og svagsynede og andre, der på grund af invaliditet ikke kan læse, men også læsere-tarderede og andre, der har svært ved læsning, kunne få adgang til de lydbøger, som er produceret på ikke-kommerciel basis, og som indgår i folkebibliotekerne.

Under forhandlingen om vores forslag kom der fart i nogle diskussioner, der havde været mellem bibliotekscentralen og Forfatterforeningen om nogle aftaler på området. Der ligger nogle aftaler på området nu. Vi trak forslaget tilbage, fordi der kom til at foreligge nogle aftaler, og vi mener faktisk, at de aftaler må være gode nok i dag, så vi ikke på dette område skal kaste os ud i tvangslicensordninger, som vi ikke ønsker på andre områder. Derfor har jeg bedt ministe-

[Ingerlise Koefoed]

ren komme i samråd efter dette, så vi kan diskutere det nærmere med ministeren.

Dette ikke for at sige, at læseretarderede ikke skal have adgang til båndbøger, lydbøger, på bibliotekerne, men for at understrege, at aftaler og ophavsretslovgivning hører sammen, og er der aftaler, skal man ikke gå over til tvangsforanstaltninger.

Med hensyn til revisionsbestemmelsen vil jeg opfordre til, at man, når man tager revisionen af § 22 a om 4 år, så også ser på en revision af § 11, som trænger til at blive kigget nærmere på, og som der ligger et grundlag for at behandle.

Bernhard Baunsgaard (RV):

I ministerens fremsættelse blev det sagt, at lovforslaget indleder den generelle revision af den ophavsretlige lovgivning, og at i lovforslaget er kun en mindre del af den lange række forslag, der er stillet i betænkningen, medtaget. Derfor er jeg ked af, at vi ikke har kunnet fremskynde det, at det næste skridt i ophavsretsloven ikke skal tages hurtigere, end flertallet vil gå med til. Men det er der ikke noget at gøre ved. Vi kan jo da altid prøve at fremkalde revisionen tidligere end i 1988-89-samlingen.

Efter at folketinget har vedtaget dette om hybridnettet eller står lige foran det, er det klart, at der må træffes beslutning om licens, og jeg synes egentlig, at ordet »tvangslicens« udmærket dækker det, der sker her. Det er en tvang, at man skal betale denne licens, når man er afhængig af hybridnettet. Lad det bare blive slået fast.

Derefter vil jeg gerne sige lidt om fremskridtspartiets betænkningssbidrag. Socialdemokratiets ordfører ønskede ikke at kommentere det, fremskridtspartiet skriver i sit betænkningssbidrag. Jeg synes, det er meget rimeligt, at det bliver trukket frem. Fremskridtspartiet holder – sådan har jeg i hvert fald opfattet partiets politik – stærkt på den private ejendomsret, er parat til at kæmpe for den under enhver form, og er meget betænkeligt, så snart samfundet finder det nødvendigt at gribe ind over for den private ejendomsret. Det gælder bare ikke åndelige produkter. Kunst, litteratur, og hvad der ellers kan komme på tale, skal ikke være beskyttet af den private ejendomsret.

Jeg synes, det karakteriserer fremskridtspartiets politik meget godt, og derfor synes jeg, at det bør trækkes frem ved denne lejlighed. Alt, hvad der har med materielle ting at gøre, skal beskyttes ud over alle grænser. Alt, hvad der har med åndelige ting at gøre, skal efter fremskridtspartiets mening ikke beskyttes. Det karakteriserer partiet godt.

Tinning (VS):

En gang imellem tænker jeg på vort lands statsminister. Kort efter, at han var tiltrådt, fortalte han en meget rørende historie om, at vi efterhånden skulle forsøge at få tingene lagt ned i salen. Det skulle være slut med alle disse forhandlinger rundt omkring i korridorer og mørke gange, nu skulle vi bare snakke hernede.

Desværre er ophavsretslovforslaget et eksempel på, at sådan gik det aldrig. Det, det lovforslag først og fremmest handler om, er hybridnetforliget, som igen hænger sammen med TV 2. Det er alt sammen noget, man snakker om i korridorerne, og på et eller andet tidspunkt kommer man til udvalget, og så forsøger man at få lavet nogle ændringer af ophavsretslovgivningen, som selvfølgelig også er begrundet i andet, men som først og fremmest er begrundet i et ønske om at få lavet en lovgivning på kabel-TV-området, som gør hybridnetforliget praktisk eller operationelt, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg synes, det er en kedelig ting, at landets mediepolitik skal udformes på en måde, hvor alting går så forholdvis tilfældigt for sig.

Hele diskussionen om aftalelicens eller tvangslicens er et klart eksempel på, hvor tilfældigt det går for sig. Det er en fantastisk central problemstilling, om de forskellige kunstnere skal henvises til at få deres ophavsretskrav afgjort i et eller andet tvangslicensnævn, hvor de selvfølgelig ikke kan få medhold, det siger sig selv. Det er fantastisk vigtigt, om de uden videre får at vide: I skal organisere jer i en fælles organisation, hvis I overhovedet vil have lov til at fremsætte krav, og kan I ikke blive enige med dem, der kører fællesantenneanlæggene rundt omkring, så afgør et tvangslicensnævn hele sagen.

En ting er, at det ikke har det fjerneste med frihed og smidighed, og hvad regeringen ellers går og bryster sig af, at gøre. Noget

[Tinning]

andet er, at det faktisk – jeg tror, det er Arne Würgler, der udtaler det til dagbladet Information i dag – drejer sig om, lidt firkantet udtrykt, at fratage de udøvende kunstnere strejkeretten.

Så er problemet, at det radikale venstres medieordfører skal lave skattereform, så han kan ikke rigtig følge med i, hvad der foregår, og alle mulige andre skal forhandle TV 2 og hybridnet og ting og sager, så de ved heller ikke rigtig, hvad der foregår.

Tag socialdemokratiets indlæg. Man synes, det er meget, meget, meget betænkeligt med tvangslicens, man kan faktisk slet ikke lide det, men af et par praktiske grunde, bl.a. fordi det sikkert er rigtigt, når ministeren påstår, at det ikke er så nemt at administrere, går man alligevel med til det. En så principiel og afgørende ting får lov at hænge på, at en minister erklærer, at det praktisk er lidt svært at håndtere. Det mener jeg er et gruppevækkende udtryk for socialdemokratiets kulturpolitik, ikke mindst mediepolitik.

Vi så ved hybridnetforliget, hvor meget man lod sig blænde af de tekniske og eksportmæssige muligheder her og dér og fuldstændig glemte det kulturpolitiske indhold. Nu går man med til noget, som ifølge nogle af kunstnerne reelt er at fratage dem deres strejkeret, med en bemærkning om, at det desværre ikke kan være anderledes, for ellers kan vort lands kulturminister ikke administrere det rent praktisk.

Det er nogle fantastisk centrale ting, man er i gang med at foretage, og det kører bare i den almindelige onsdagssmøre her i det begyndende forår.

Af dette følger naturligvis, at vi i forhold til ophavsretslovsforslaget kan støtte de ændringsforslag, der er blevet stillet, undtagen det, socialdemokratiet og det radikale venstre er kommet med under nr. 4. Det handler netop om denne diskussion om tvangslicens eller ej. Det er rigtigt, som fru Ingerlise Koefoed præciserede, at i første omgang er der selvfølgelig formelt tale om et oplæg til aftalelicens, men alle og enhver forventer, at det ender i en reel tvangslicensordning.

Et lille bitte hjørne, som har været oppe under udvalgets behandling, er spørgsmålet om en ophavsretlig afgift på uindspillede lyd- og billedbånd. Man behøver ikke at vide så meget om området for at være klar over, at det, der foregår, er en meget omfattende,

ja, jeg ved ikke, om man formelt kalder det piratvirksomhed, men i hvert fald en slags hjemmehåndværk, som går ud på at kopiere alskens ting og sager på en måde, som gør, at ophavsretindehaverne ikke får noget for det. I VS er vi meget indstillede på, at den eneste måde, man kunne angribe det på på en nogenlunde fornuftig måde, måtte være ved at indføre en ophavsretlig afgift.

Nu forstår jeg, at det er noget, man stadig væk overvejer i ministeriet og også i EF-Kommissionen, og det kan jo gøre det lidt tungt at få foretaget noget lige nu. Men jeg vil i hvert tilfælde godt understrege, at vi i VS håber, at det arbejde går hurtigt, for vi mener ikke, der er nogen grunde til, at man ikke skulle have en ophavsretlig afgift, selvfølgelig for i en eller anden grad at sikre, at de udøvere, som har ophavsretten, også får en eller anden økonomisk kompensation for det, de faktisk har foretaget, den kunst, de udøver.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

I anledning af den bekymring, hr. Tinning og muligvis andre medlemmer af tinget måtte have med hensyn til den kulturpolitiske del af hele mediepolitikken, kan jeg sige, at de ønsker, der blev fremsat, bl.a. fra min side, ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 186 om radio- og fjernsynsvirksomhed, vil blive tilgodeset helt klart, inden lovforslag nr. L 186 bliver vedtaget. Så der bliver taget de kulturpolitiske hensyn, hr. Tinning her efterlyste, og derfor behøver man ikke at være så bekymret. De er meget vigtige, det lægger vi også vægt på.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Først fru Ingerlise Koefoed og derefter hr. Tinning giver udtryk for – især hr. Tinning – med en vis vægt, at det med en aftalelicens nok viser sig at være så dårligt, at det såmænd ender med, at det bliver en tvangslicens. Det synes jeg giver anledning til spørgsmålet: Hvorfor skal vi så stjæle tiden til et eksperiment, som både SF og VS åbenbart på forhånd kender udfaldet af? Hvorfor ikke gå direkte i gang?

[Qvist Jørgensen]

Jeg vil i samme forbindelse minde om, at der er vældig stor risiko for, at de mindste kunstarter, dem med den dårligste repræsentation, kommer til at sætte mest til ved at gå ind i en aftalelicensordning.

I øvrigt synes jeg, man må kunne spørge, om de to partier, der mener, at vi først senere får en tvangslicens, har et alternativ.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Til hr. Tastesen: det var lige præcis, hvad jeg protesterede imod. Jeg har ikke nogen interesse i at diskutere socialdemokratisk kulturpolitik inden for den mediepolitiske ramme i korte bemærkninger under andenbehandlingen af ophavsretslovgivningen.

Det kan godt være, at hr. Tastesen har befundet sig i en korridor, hvor kulturministeren har befundet sig samtidig, og dér har fået nogle løfter om, at hvis bare han stemmer for dette nu, skal det hele, når nr. L 186 engang kommer til anden og tredje behandling, nok gå op i en højere enhed. Ja men, hr. Tastesen, hvad der er en højere enhed i det socialdemokratiske hoved eller i den socialdemokratiske folketingsgruppe, er ikke altid en højere enhed for os andre. Det, jeg protesterede mod, var, at endnu en gang ser vi et udtryk for, at vi ikke får en samlet mediepolitisk og kulturpolitisk diskussion om hybridnetforliget, om TV 2, og hvad dertil hører, om ophavsretslovgivning, kabel-TV-lovgivning.

Og så må jeg sige til hr. Tastesen: det kan godt være, at hr. Tastesen er meget tilfreds med, at det en gang imellem kan lade sig gøre at få slået nogle handler af, og at hr. Tastesen næsten er blevet euforisk. Nu er der gået måneder, hvor hr. Tastesen har rendt ministeren på dørene og ministeren har sagt: prøv om en uge, vi ved ikke, om vi gider; prøv om 14 dage, vi ved ikke, om vi gider! Pludselig slås døren op og armene ud, og hr. Tastesen kan stå og fortælle, at nu er alting gået i orden. Det er ikke sådan, vi ønsker at forhandle disse ting. Det var den ene bemærkning.

Jeg mener egentlig, at det alternativ, hr. Qvist Jørgensen efterlyser, er det, SF har beskrevet i bemærkningerne til ændringsforslaget: et forsøg på at lade dette køre, så langt man nu kan komme ad forhandlingens vej.

Vi afviser ikke, at det godt kan være, at man skal finde på noget andet, for det er første gang, vi står over for dette forløb. Det, jeg beklager, er bare, at man nu med socialdemokratiets stemmer lægger sig fast på noget, der efter al sandsynlighed fører til en tvangslicensordning.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt starte med at svare hr. Tastesen på det med det kulturpolitiske i dette.

Det ligger sådan, at for at kunstnere skal kunne producere, skal de have et levebrød. Det sikrer man dem bl.a. ved at give dem en ordentlig betaling. Når man, allerede før man er kommet i gang med forhandlinger, næsten har bestemt, at de skal have en meget dårlig betaling, at de i hvert fald ikke selv skal have lov til at forhandle den betaling, laver man noget, der kulturpolitisk er dårligt.

Det er jo sådan med de elektroniske medier, vi har i dag, at man kan overføre kunstneriske værker så let som ingenting. Det ved hr. Tastesen alt om, for han interesserer sig jo kolossalt meget for de elektroniske medier. Det kan ikke være rimeligt, at kunstnerne ikke skal have en ordentlig chance for selv at forhandle om, hvor meget de skal have for at stille deres arbejde til rådighed for overføring via forskellige former for elektroniske medier.

Hvis vi accepterer det herinde, så accepterer vi også, at musikken efterhånden bliver muzak, og at litteraturen efterhånden kun bliver kommerciel litteratur. Sådan har jeg aldrig opfattet socialdemokratiets kulturpolitik, men jeg kan naturligvis have taget fejl, og det beklager jeg så.

Og hr. Tinning har sådan set svaret hr. Qvist Jørgensen på, hvor alternativet er. Alternativet ligger i vores ændringsforslag. Vi har sagt: hvorfor prøver vi ikke? Hvorfor er socialdemokratiet ikke med til at forsøge at lade kunstnerne, ophavsmændene, også de udøvende kunstnere, forhandle deres rettigheder selv, før man opgiver og siger: det kan bare ikke lade sig gøre, det er for besværligt, for det siger ministeren, og det siger embedsmændene og de, der i øvrigt ved noget om ophavsretslovgivning? Vi tror ikke, det er rigtigt. Vi har ikke prøvet her i landet; vi skulle prøve, før vi opgiver. Tvangslicens

[Ingerlise Koefoed]

ligger i, at det på forhånd er fastslået, hvor mange penge de kan få. Det er klart, at det vil de ikke nøjes med, og så bliver det tvangslicens, og vi har ikke accepteret så lidt.

Formanden:

Det var en kort bemærkning.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til nogle af ændringsforslagene.

Det ser jo ud, som om der er et stort flertal for ændringsforslag nr. 1, der udstrækker den gældende tvangslicensordning for fremstilling af lyd-bøger til brug for udlån til blinde og svagtseende til også at gælde udlån til ordblinde og læsehandicappede. Det er jo ikke et forslag, som har været medtaget i lovforslaget fra første færd, og det skyldes ganske enkelt, at det er blandt det, revisionsudvalget endnu ikke har behandlet og taget stilling til.

Jeg har kunnet tilslutte mig forslaget, selv om jeg nok synes, at der kan være grund til at understrege, at de aftaler, der er indgået på området, faktisk allerede medtager ordblinde og læsehandicappede uanset den gældende lovbestemmelses ordlyd. Jeg betragter det som et mindre problem, hvorvidt dette ændringsforslag skal opretholdes eller ej, for jeg tror i praksis ikke, der er uenighed mellem partierne. Jeg tror navnlig ikke, at det har nogen virkninger i realiteternes verden, om det står på den ene eller på den anden måde.

I hvert fald går jeg ud fra, at man, hvis ændringsforslaget bliver opretholdt og vedtaget, så ikke vil afskære revisionsudvalget fra en overvejelse af hele § 18, herunder rimeligheden af overhovedet at opretholde en tvangslicensordning på dette område. Jeg kunne godt forestille mig, at rettighedshaverne ville mene, at man her passende kunne arbejde med en aftalelicens.

Ændringsforslag nr. 5 fra SF, som går ud på at gøre det muligt for flere organisationer og rettighedshavere at optræde i forhold til brugerne, må vi afvise fra regeringens side. Forslagsstillerne forestiller sig måske, at det i realiteten vil betyde, at komponisterne forhandler gennem KODA, og at de andre rettighedshavere slutter sig sammen i én fælles

organisation. Sådan mener jeg ikke at det kommer til at gå, hvis ændringsforslaget bliver gennemført. Også radiofonierne vil antagelig stille krav om at kunne forhandle særskilt, og det samme vil filmproducenterne. Vi vil få en ordning, der vil blive meget svær at administrere for brugerne, men vi vil navnlig få en, der gør, at brugerne ikke kan være sikre på at have fået fuld rettighedsdækning. Derfor må forslaget afvises.

Med ændringsforslag nr. 6 fra S, SF og det radikale venstre foreslår man, at producenterne af grammofonplader ikke skal have noget selvstændigt krav på vederlag, når radio- og fjernsynsudsendelser indeholdende grammofonmusik fordeles over kabelanlæg. Det må jeg sige at jeg finder ganske urimeligt. Forslaget er muligvis udtryk for et ønske om ikke at udvide de producentrettigheder, som findes i ophavsretsloven, men jeg finder det rimeligt, at både udøvende kunstnere og producenter får et krav på vederlag svarende til, hvad de efter den nugældende lov har, når grammofonplader spilles i den oprindelige radioudsendelse. Jeg ser ingen som helst grund til, at man nu pludselig begrænser mulighederne for denne gruppe. Jeg må derfor anbefale, at man stemmer imod dette ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af ophavsretsloven. (Lovforslag nr. L 113).

Ændringsforslag nr. 1, 2 og 6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 19 stemte for, 68 imod; 39 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3.

§ 1, med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 7 og 8 samt § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af fotografiloven. (Lovforslag nr. L 114).

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

§ 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 5 og 6 samt § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 179:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Begrænsning af fradraget for 1. fraværsdag).

(Fremsat 13/2 85. Første behandling 21/2 85. Betænkning 7/5 85).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 55 stemte for, 67 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 55 stemte for, 68 imod.

§ 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf efter § 1 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 angående titlen betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 4.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.